

ΤΑΞΗ: Β' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ

ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ

Ημερομηνία: Κυριακή 28 Απριλίου 2013

Διάρκεια Εξέτασης: 2 ώρες

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- A.** Εναντίον των δημοκρατικών πόλεων (ο πόλεμος γίνεται) ή για ιδιωτικής φύσεως διαφορές, επειδή δηλαδή δεν μπόρεσαν να διακανονίσουν¹ αυτές με δημόσια συμφωνία, ή για κάποιο μέρος της γης ή για τα σύνορα ή για ανταγωνισμούς ή για την αρχηγία. Εναντίον όμως των ολιγαρχικών πολιτευμάτων για κανέναν από αυτούς (τους λόγους), αλλά για την υπεράσπιση της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Επομένως, εγώ βεβαίως δε θα δίσταζα να πω ότι (πρέπει) να θεωρείτε πως σας συμφέρει πιο πολύ να πολεμούν όλοι γενικά οι Έλληνες εναντίον σας και όταν² έχουν δημοκρατικό πολίτευμα, παρά να είναι φίλοι σας και όταν έχουν ολιγαρχικό πολίτευμα. Γιατί νομίζω ότι, αν κάποιοι³ είναι ελεύθεροι, εύκολα εσείς μπορείτε να συνάψετε ειρήνη, όσες φορές θελήσετε, νομίζω όμως ότι με όσους έχουν ολιγαρχικό πολίτευμα ούτε η φιλία είναι σταθερή. Γιατί με κανέναν τρόπο δεν μπορούν να γίνουν οι ολιγαρχικοί φιλικοί με τους δημοκρατικούς και αυτοί που επιδιώκουν να ασκούν απόλυτη εξουσία με όσους έχουν προτιμήσει να ζουν με ισονομία.

1. μporέσατε να διακανονίσετε, διευθετήσετε, εξομαλύνετε

2. έχοντας ή αν έχουν. Ρητορικά κείμενα Β (ΟΕΔΒ) σελ. 157

3. με εκείνους που

- B1.** Μέσα από τα λόγια αυτά του Δημοσθένη αποκαλύπτονται οι βασικές διαφορές μεταξύ των δημοκρατικών και των ολιγαρχικών πολιτευμάτων. Οι διαφορές που γίνονται σαφείς με τις δύο

αντιθέσεις «ὀλίγοι πολλοῖς» και «ζητοῦντες ἄρχειν τοῖς μετ' ἰσηγορίας ζῆν ἡρημένοις» είναι και ποσοτικές αλλά και ποιοτικές. Είναι γνωστό ότι στη δημοκρατία την κυρίαρχη εξουσία κατέχει η πλειοψηφία των πολιτών, ενώ στην ολιγαρχία η μειοψηφία «οἱ ὀλίγοι», που διακρίνονται λόγω δυνάμεως, πλούτου ή καταγωγής. Φυσικά υπήρχε μεγάλη ποικιλία δημοκρατικών και ολιγαρχικών πολιτευμάτων. Ωστόσο η διαφορά δεν περιορίζεται στον αριθμό των ασκούντων την εξουσία, αλλά επεκτείνεται στον τρόπο ζωής και σκέψης.

Ο Δημοσθένης υποστηρίζει πως οι ολιγαρχικοί δεν μπορούν να έχουν φιλικές διαθέσεις για το λαό, ούτε όσοι επιζητούν να εξουσιάζουν για εκείνους που ζουν σε ένα δημοκρατικό πολιτικό σύστημα και απολαμβάνουν την ισότητα στο δικαίωμα του λόγου (ισηγορία) και κατ' επέκταση στα υπόλοιπα δικαιώματα. Για το ρήτορα, όπως και για τον Αριστοτέλη, η φιλία είναι μια αμοιβαία εὔνοια. Επομένως, και αν ακόμη οι Αθηναῖοι θελήσουν να συνάψουν φιλία προς ένα ολιγαρχικό καθεστώς, αυτό είναι αδύνατο, γιατί ποτέ οι ολιγαρχικοί δε θα έβλεπαν με ευμένεια «εὔνοιο» τον δημοκρατικό τρόπο ζωής και διακυβέρνησης. Κάθε προσπάθεια λοιπόν ειρήνης και φιλίας θα ήταν καταδικασμένη να ναυαγήσει εξαιτίας της ολιγαρχικής νοοτροπίας. Οι ολιγαρχικές κυβερνήσεις μόνο αν πιέζονταν από κάποια ανάγκη, θα υπέγραφαν συνθήκη ειρήνης και φιλίας με τη δημοκρατική Αθήνα περιμένοντας προφανώς την κατάλληλη ευκαιρία, για να την αθετήσουν.

Βέβαια ο Δημοσθένης, στην παρούσα περίπτωση, έχει το βλέμμα του στραμμένο στην εσωτερική εικόνα της αθηναϊκής δημοκρατίας, την οποία δεν δικαιώνει η εξωτερική πολιτική των Αθηναίων, καθώς αυτοί επί συμμάχων και μη ήταν επίσης «ζητοῦντες ἄρχειν». Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Λακεδαιμόνιοι «ἀρχόμενοι του (Πελοποννησιακού) πολέμου» κήρυτταν ότι σκοπός του πολέμου ήταν η απελευθέρωση των Ελλήνων από τους Αθηναίους.

- B2.** Στην παράγραφο 18 ο Δημοσθένης συνεχίζοντας την τεκμηρίωση της θέσης του, ότι το χάσμα που χωρίζει τους δημοκρατικούς από τους ολιγαρχικούς είναι αγεφύρωτο, αναφέρει την άποψη πως η

σύναψη ουσιαστικών συμμαχικών σχέσεων μεταξύ των δύο πλευρών είναι ανέφικτη. Πιο συγκεκριμένα, με τη ρητορική υπερβολή **«συμφέρειν δημοκρατουμένους τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας πολεμῆν ὑμῖν ἢ ὀλιγαρχουμένους φίλους εἶναι»**, θεωρεῖ ὅτι αποτελεί επιβεβλημένη υποχρέωση της αθηναϊκῆς δημοκρατίας ἡ υποστήριξη των δημοκρατικῶν πολιτευμάτων ἀκόμη και σε πόλεις που διάκεινται εχθρικά πρὸς αὐτήν. Ἀντιθέτως ἀπέναντι σε κάθε συμμαχική πόλη, που ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς ὀλιγαρχικοὺς, ἐπιβάλλεται οἱ Ἀθηναῖοι νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ και νὰ δυσπιστούν. Ὁ ρήτορας αἰτιολογεῖ τὴ θέση τοῦ αὐτῆ με τὸ σκεπτικό ὅτι εἶναι εὐκόλη ἀνὰ πάσα στιγμή ἡ σύναψη εἰρήνης με τὶς δημοκρατικὲς πόλεις **«πρὸς μὲν γὰρ ἐλευθέρους ὄντας οὐ χαλεπῶς ἂν εἰρήνην ὑμᾶς ποιήσασθαι νομίζω, ὁπότε βουλευθείητε»**. Ἐκ διαμέτρου ὁμως ἀντίθετη πιστεύει ὅτι θὰ εἶναι ἡ στάση των ὀλιγαρχουμένων συμμάχων τῆς Ἀθήνας. Αὐτοὶ με τὴν πρώτη ἀφορμή θὰ στραφούν ἐναντίον τῆς παρὰ τὴ φαινομενική συμμαχική τους σχέση **«πρὸς δ' ὀλιγαρχουμένους οὐδὲ τὴν φιλίαν ἀσφαλῆ νομίζω»**. Ὁ Δημοσθένης φαίνεται συνεπὴς στις ἀπόψεις τοῦ ὅσον ἀφορὰ τα ὀλιγαρχικά πολιτεύματα, ἀφού θεωρεῖ τὴ δυσπιστία πρὸς τα μὴ δημοκρατικά καθεστώτα ὅπλο και φυλακτήριο, που σώζει τὶς δημοκρατίες **«οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείας αἱ πρὸς τοὺς τυράννους ὁμίλαι»**.

Ἡ ρητορική υπερβολή, βέβαια, εἶναι ἓνα ρητορικό πυροτέχνημα, που ἔχει σκοπὸ νὰ κολακεύσει τὸ δημοκρατικό φρόνημα των Ἀθηναίων ἀκροατῶν, νὰ τονίσει τὴν ἰδεολογική ταυτότητα τοῦ ρήτορα, νὰ ἐνισχύσει τὴ δημοτικότητα τοῦ και ἐπομένως τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ λόγου τοῦ.

Στὴν παράγραφο 14 ἡ θέση αὐτῆ τοῦ Δημοσθένη ἐπιβεβαιώνεται κατὰ τρόπο προφανή. Ὁ ρήτορας συμβουλεύει τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴν ἐμπιστεύονται σε καμιά περίπτωση τοὺς ὀλιγαρχικοὺς Ροδίους. Στὴν υποθετική ἐκδοχή που θὰ κατεῖχαν αὐτοδύναμα οἱ ὀλιγαρχικοὶ τὴν ἐξουσία στὴ Ρόδο, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχουν τὴν παραμικρή ἐμπιστοσύνη, ἀκόμη κι ἀν ἔπαιρναν ἀπὸ αὐτοὺς τὶς πιο καταφανεῖς διαβεβαιώσεις. Οἱ ὀλιγαρχικοὶ, ἐξάλλου, τῆς Ρόδου, προκειμένου νὰ καταλύσουν τὴ δημοκρατία στὸ νησί τοὺς, ἐφάρμοσαν πρακτικὲς καθαρά υστερόβουλες, τὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ

να εμπιστευτεί σε καμιά περίπτωση ένα δημοκρατικό καθεστώς, όπως αυτό της Αθήνας. Προσεταιρίσθηκαν, δηλαδή, τους δημοκρατικούς πολίτες με το πρόσχημα της κατάλυσης της ηγεμονίας της Αθήνας και, όταν πέτυχαν την ήττα των Αθηναίων, πρόδωσαν τους δημοκρατικούς, οι οποίοι τους είχαν βοηθήσει, και στη συνέχεια οδήγησαν τη Ρόδο στην Καρική επικυριαρχία. Κατά συνέπεια οι Αθηναίοι δεν έχουν κανένα λόγο να πιστεύουν ότι οι ολιγαρχικοί –οι Ρόδιοι στην προκειμένη περίπτωση- θα μπορούσαν να αποτελέσουν ασφαλείς συμμάχους.

B3. Οι έντεχνες αποδείξεις είναι οι αποδείξεις που ο ίδιος ο ρήτορας επινοεί και είναι οι εξής: Τα ενθυμήματα, τα παραδείγματα, οι γνώμες, τα ήθη και τα πάθη. Τα ήθη: σχολικό βιβλίο, σελ. 20: «Η πειστικότητα του ρήτορα ... σε όλα τα μέρη του ρητορικού λόγου».

B4

α. ύποπτος: όρᾳτε
 ασυνείδητος: ἴστε
 διένεξη: συμφέρειν
 νόμισμα: νομίζω
 αυθαίρετος: ἡρημένοις

β. λογίζεται: συλλογισμός
 ὀκνήσαιμι: σκνηρός
 εἰπεῖν: επικός
 ἡγεῖσθαι: ηγέτης
 γένοιτο: γονιός

Γ1. Αυτά λοιπόν, είπε ο Σωκράτης, θα μου είναι δυνατό να λέω για σένα προς όσους τυχόν θέλεις να κάνεις φίλους. Αν όμως ακόμη¹ μου δώσεις την άδεια να λέω για σένα ότι και τους φίλους φροντίζεις και (ότι) με τίποτα δε χαίρεσαι τόσο, όσο με τους ενάρετους φίλους, και ότι με τα καλά έργα των φίλων ευφραίνεσαι όχι λιγότερο από ό,τι με τα δικά σου, και (ότι) με τα αγαθά των φίλων χαίρεσαι όχι λιγότερο από ό,τι με τα δικά σου, και το πώς τα αγαθά αυτά θα αποκτήσουν οι φίλοι σου, (ότι) δεν κουράζεσαι να το επινοείς με τέχνη και ότι είσαι πεπεισμένος πως αρετή του άνδρα είναι το να νικά αφενός

(μεν) ευεργετώντας τους φίλους, και αφετέρου (δε) βλάπτοντας τους εχθρούς, (με αυτές τις προϋποθέσεις) νομίζω ότι μπορώ να είμαι για σένα κατάλληλος βοηθός στην αναζήτηση των ενάρετων φίλων.

1. Στο εξής

Γ2 α. οἷ, οἶ

ᾧ ἐπιμελές
οὐδεμιᾶς
ὀλίγον
τοῖς ἀνδράσι (ν)
ἐαυτῶν / αὐτῶν¹ / σφῶν αὐτῶν*
ταῖς ἀρεταῖς
τῷ ἐπιτηδεῖω
τά καλλίονα / καλλίω
τῶν ποιουσῶν

1. Γραμμ. Τζαρτζάνου σ.81 σημ.1, Γραμμ. Κηρυκόπουλου σ.142

* Η απάντηση να θεωρηθεί σωστή και στην περίπτωση που δε δοθεί από το μαθητή ο τύπος αὐτῶν

β. ἐξεῖναι

πεποίησο
ἔδωκε
ἐμηχανῶ
τοῖς γνουῖσι(ν)

Γ3 α. ταῦτα (το πρώτο): σύστοιχο αντικείμενο στο «λέγειν» (συστοιχοποίηση του επιθετικού προσδιορισμού τούτους κατά παράλειψη του καθαυτό σύστοιχου αντικειμένου λόγους)
λέγειν (το πρώτο): τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο στο απρόσωπο ρήμα «ἐξέσται», του οποίου υποκείμενο είναι το «ἐμέ» (αναγκαστική ετεροπροσωπία), που εξάγεται από τη δοτική προσωπική «μοι»
ἐπί τοῖς ἔργοις: εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο ρήμα ψυχικού πάθους «ἀγάλλη»

τοῖς φίλοις: δοτική προσωπική κτητική στο ρήμα «γίγνηται» (υπαρκτικό)

μηχανώμενος: κατηγορηματική μετοχή από το ρήμα καμάτου «οὐκ ἀποκάμνεις», συνημμένη¹ ή που αναφέρεται στο υποκείμενο «σύ» ως κατηγορηματικός προσδιορισμός².

σύνθηρον: κατηγορούμενο στο υποκείμενο «με» μέσω του «ἂν εἶναι» (= δυνητικό, ειδικό απαρέμφατο του συνδετικού ρήματος εἶμι).

1. Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Σ. Καργάκου σελ. 191. Η κατηγορηματική μετοχή είναι συνημμένη [(συνημμένη=μετοχή του συνάπτομαι(= προσαρτημένη)] Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Α. Σαλμανλή σελ. 271
2. Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Α. Μουτζάκη σελ. 90, 98β

β. «ὅτι οὐδενὶ οὕτω σύ χαίρεις»:

- Ως προς τη σχέση της με τις άλλες και το είδος: Δευτερεύουσα ή εξαρτημένη ειδική πρόταση.
- Ως προς το περιεχόμενο: Πρόταση κρίσης, γιατί εκφέρεται με απλή οριστική «χαίρεις» που είναι μια από τις εγκλίσεις των προτάσεων κρίσης.
- Ως προς το συντακτικό ρόλο: Είναι αντικείμενο (επομένως ονοματική) στο απαρέμφατο «λέγειν» (απαρέμφατο του λεκτικού ρήματος λέγω).

«ὅπως τε ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις»:

- Ως προς τη σχέση με τις άλλες και το είδος: Δευτερεύουσα ή εξαρτημένη πλάγια ερωτηματική πρόταση (πλάγια ερώτηση).
- Ως προς το περιεχόμενο: Είναι πρόταση επιθυμίας, γιατί εκφέρεται με υποτακτική απορηματική, που είναι μια από τις εγκλίσεις των προτάσεων επιθυμίας.
- Ως προς το συντακτικό ρόλο: Είναι αντικείμενο (επομένως ονοματική) στο ρηματικό τύπο «μηχανώμενος» του ρημ. μηχανάομαι-ῶμαι, που ανήκει στην εννοιολογική κατηγορία των ρημάτων «προσοχής-σκέψης».